

Kádár Kata Kätchen Kadar

choirmaster.org

Barb. v. Justus Hermann Wetzel.

Quasi recitativo

1. En-ged-je mög é - dös a - nyám, É - des a - nyám, Gyu-la - i - né,
1. „Hört, Frau Mut-ter, mei - ne Bit - te, lie - be Mut - ter mein, Frau Gyu - lai: *)

Hadd vegyem el Ká-dár Ka - tát, Ká-dár-nének szép le - á - nyát.
laßt mich Kätchen Ka - dar frei - en, der Frau Ka-dar schö-ne Toch - ter!“

2. Nem engedem, édes fiam,
Édes fiam, Gyulai Márton.
Elég vagyon nagy uraknak,
Végy el abból tés is egyet.
3. Nem kell nekem, édös anyám,
Nagy uraknak szép leánya.
Csak kell nekem Kádár Kata,
Kádárnének szép leánya.
4. Hol vagy, hol vagy jó kocsisom:
Nyergeld meg a hátas lovam.
Felfordul a szürke lóra,
Ugy indul a hosszú utra.
5. Ezt meglátta Kádár Kata,
Kaput nyitott Kádár Kata.
Ne nyiss kaput Kádár Kata,
Mert nem azért jöttem én ma.
6. Mert nem azért jöttem én ma,
Hogy itt veled mulatozzak;
Hanem azért jöttem én ma,
Hogy töled végbúcsút vegyek.
7. Állj meg, állj meg, Gyulai Márton,
Hogy adjak egy fehér ruhát.
Véres lesz a fehér ruhád,
Akkor tudd meg, hogy meghótam.

2. „Lieber Sohn, ich muß dir's weigern,
Lieber Sohn, o Martin Gyulai;
Reiche Gutsherrn sind so zahlreich,
Nimm von deren Töchtern eine!“
3. „Ich begehrt nicht, liebe Mutter,
Großer Herren schöne Töchter,
Ich begehrt nur Kätchen Kadar,
Der Frau Kadar schöne Tochter!“
4. „Hier, komm her, mein treuer Stallknecht,
Sattelle mir mein gutes Reitpferd!“
Und er setzt sich auf sein Reitpferd,
In die weite Welt zu wandern.
5. Es erblickt ihn Kätchen Kadar,
Und zum Tor eilt Kätchen Kadar,
„Öffne mir nicht, Kätchen Kadar,
Denn ich kann heut nicht verweilen.“
6. Heute kann ich nicht verweilen,
Kann mit dir nicht friedlich plaudern,
Kann nur Abschied von dir nehmen,
Dazu bin ich heut gekommen.“
7. Bleibe, bleibe, Martin Gyulai,
Will ein weißes Kleid dir geben.
Zeigt ein Blutfleck sich am Kleide,
Wirst du wissen, daß ich tot bin.“

*spr. Djúlái (öi).

Melodie nach Bartalus, Magyar Népdalok III, 7. Varianten in Bartók & Kodály, Erdélyi Magyarság, Nepd., No. 113 u. 127.

8. Betelevé tarsolyába,
Ugy indula hosszú utra.
Egyszer néz a tarsolyába,
S vérré vált a fehér ruha.
9. Avval csak visszafordula,
S talált egy szőlőpásztorra
Jó napot te szőlőpásztor!
Hozta isten, Gyulai Márton.
10. Mond meg nekem szőlőpásztor:
Mi hír vagyon a faluba?
Semmi rosztat nem hallotam,
De kelmedről elég rossz van.
11. Elvesztették Kádár Katát,
Kádárnénak szép leányát,
Belevették a nagy tóba,
A feneketlen nagy tóba.
12. Jere velem szőlőpásztor,
Feneketlen tó martjára,
Neked adom szürke lovam,
Szürke lovam paripámat.
13. Elmenének a nagy tóhoz
Feneketlen tó martjára:
Itt vagy-e? szólj, Kádár Kata!
Kádárnénak szép leánya!
14. Itt vagyok, Gyulai Márton,
Itt vagyok, de már meghalok.
Beleszökék a nagy tóba,
A feneketlen nagy tóba.
15. Meghallá ezt Gyulainé,
Vizi buvárt kerestette;
Mind a kettőt kivéteté,
Feneketlen tó martjára.
16. Az egyiknek csináltatott
Fejér márványkő koporsót,
A másiknak csináltatott
Sárga márványkő koporsót.
17. Az egyiket temetteté
Az oltárnak eleibe,
A másikat temetteté
Az oltárnak háta megé.
18. Az egyikem emelkedék
Levél nélkül rozsmarin szál,
A másikon emelkedék
Szára nélkül szép szekfűszál.
19. Azok mindaddig nőlének,
Mig összeölelkezének.
Meglátá ezt Gyulainé,
S mind a kettőt leszakasztá.
20. Szóval mondja Márton fia:
Atkozott légy, édes anyám!
Életünkben sem hagytál békét,
Hótunk után sem hagysz békét.
21. Viz előtted megáradjon,
Sár utánad felfakadjon,
Az ég téged meg se áldjon,
Az ég téged meg se áldjon.
22. A kenyered kövé váljék,
Mosdóvized vérré váljék,
Törülköződ meggyuladjon
Tőle orczád lángra gyuljon.
8. Und er nahm's und ritt von dannen,
Durch die weite Welt zu wandern.
Eines Tags sieht er das Kleid an,
Und das weiße Kleid war blutrot.
9. Und er kehrt zurück zur Heimat,
Trifft am Weg den Weinberghüter.
„Sei gegrüßt, mein Weinberghüter!“
„Gott zum Gruße, Martin Gyulai!“
10. „Sag mir an, mein Weinberghüter,
Gib'ts im Dorfe neue Kunde?“
„Keine Nachricht kam vom Dorf mir
Außer dieser schlimmen Botschaft:
11. Kätchen Kadar ist gestorben,
Der Frau Kadar schöne Tochter;
Hat ertränkt sich in dem Dorfteich,
In dem abgrundtiefen Dorfteich.“
12. „Komm mit mir, mein Weinberghüter
An den Rand des tiefen Teiches.
Setz dich auf mein graues Reitpferd,
In den Sattel meines Reitpferds.“
13. Und sie kamen an den Dorfteich,
An den abgrundtiefen Dorfteich.
„Bist du hier? Sprich, Kätchen Kadar,
Der Frau Kadar schöne Tochter!“
14. „Ich bin hier, o Martin Gyulai,
Ich bin hier, doch schon gestorben!“
Und er stürzt sich in den Dorfteich,
In den abgrundtiefen Dorfteich.
15. Als Frau Gyulai hörte die Botschaft,
Ließ sie einen Taucher tauchen,
Der heraufzog beide Leichen
An den Rand des tiefen Dorfteichs.
16. Sie bestellte für die eine
Einen Sarg aus weißem Marmor
Und bestellte für die andre
Einen Sarg aus gelbem Marmor.
17. Ließ bestatten die des Sohnes
Vor dem Altar an der Kirche,
Ließ bestatten die des Mädchens
Hinterm Altar an der Kirche.
18. Auf dem einen Grab erhob sich
Rosmarinenblüt' ohn' Blätter,
Auf dem andern Grab erhob sich
Eine Nelke ohne Zweige.
19. Beide wuchsen in die Höhe,
Bis einander sie umarmten.
Als Frau Gyulai dies erblickt hat,
Ließ sie beide Pflanzen brechen.
20. Und es sprach des Sohnes Stimme:
„Mutter, Mutter, sollst verflucht sein!
Gabst im Leben uns nicht Frieden,
Gönnt im Tode uns nicht Frieden!
21. Vor dir soll der Bach sich bäumen,
Hinter dir der Staub sich türmen,
Fluch des Himmels dich verfolgen,
Fluch des Himmels dich verfolgen!
22. Brot soll dir zu Stein sich wandeln,
Wasser dir zu Blut gerinnen,
Handtuch dir zur Flamme werden
Und das Antlitz dir verzehren!“